

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 maja 2016 r.

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Sylwia Poradzisz

Protokolant: Agnieszka Lewek

przy udziale Anny Konarskiej Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Wałbrzychu

po rozpoznaniu w dniach 24.06.2015r., 05.10.2015r., 23.11.2015r., 20.01.2016r., 02.03.2016r., 18.04.2016r. i 16 maja 2016 roku

sprawy **T. Ł.**

syna S. i E. z domu K.

urodzonego (...) w K.

oskarżonego o to, że:

I. W dniu 6 marca 200 roku w W. woj. (...), celem wyłudzenia odszkodowania, na drodze Ś.-M. kierował upozorowaną kolizją drogową, podczas której L. G. (1) prowadząc samochód osobowy marki F. (...) o nr rej. (...) najechał na podstawiony, zaparkowany na poboczu samochód marki A. (...) o nr rej. (...), po czym w postępowaniu odszkodowawczym M. D. (1) oświadczył, że to w niego wjechał kierujący samochodem marki F. (...) M. C. (1), doprowadzając w ten sposób do spowodowania zdarzenia będącego podstawą wypłaty odszkodowania, do której jednak nie doszło z uwagi na ujawnienie przez firmę ubezpieczeniową - (...) oszustwa ubezpieczeniowego

tj. o czyn z art. 18§1 kk w zw. z art. 13§1 kk w zw. z art. 286§1 kk w zw. z art. 298§1 kk

II. W dniu 6 października 1999r. w W. woj. (...) udzielił pomocy

M. D. (1) w wyłudzeniu z Banku (...) Oddział w G. kredytu w wysokości 2327 zł na zakup w systemie sprzedaży ratalnej telewizora marki P. w ten sposób, że dostarczył mu niezbędne do zawarcia umowy kredytowej poświadczające nieprawdę zaświadczenie o zatrudnieniu w swojej firmie (...)H. T. Ł., działając na szkodę Banku (...) Oddział w G.

tj. o czyn z art. 18§3 kk z art. 286§1 kk i art. 270§1 kk i art. 297§1 kk w zw. z art. 11§2 kk

III. W dniu 12 października 1999r. w W. udzielił pomocy

M. D. (1) w wyłudzeniu kredytu w kwocie 1762,00 złotych na zakup w systemie sprzedaży ratalnej magnetowidu marki P. w sklepie przy ul. (...) na szkodę spółki (...) w W. w ten sposób, że dostarczył mu poświadczające nieprawdę zaświadczenie o zatrudnieniu w swojej firmie (...)H. T. Ł., działając na szkodę spółki (...) w W.

tj. o czyn z art. 18§3 kk w zw. z art. 286§1 kk i art. 270§1 kk w zw. z art. 11§2 kk

IV. w dniu 17 maja 2000 roku w W. woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadził w błąd przedstawiciela banku (...) S.A. Oddział w O. co do autentyczności przedłożonych, sporządzonych przez D. J. dokumentów w postaci fikcyjnej umowy kredytowej nr (...) na osobę J. B. i potwierdzenia jej zatrudnienia zgodnie z zaświadczeniem o zatrudnieniu w firmie (...), nie mając zamiaru i możliwości wywiązania się ze zobowiązania,

wyłudził kredyt w kwocie 3.385,20 złotych na zakup mebli w systemie ratalnym na nazwisko J. B. na szkodę (...) S.A. Oddział w O.

tj. o czyn z art. 286§1 kk i art. 270§1 kk i art. 297§1 kk w zw. z art. 11§2 kk

V. w dniu 19 kwietnia 2000r. w Ś. woj. (...) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, kierował zakupem w systemie sprzedaży ratalnej mebli w sklepie (...), poprzez przedłożenie przez A. B. pracownikowi Biura Handlowego (...) w Ś. poświadczające nieprawdę zaświadczenie o zawyżonych zarobkach w firmie (...), nie mając zamiaru i możliwości wywiązania się ze zobowiązania, doprowadził do udzielenia kredytu na zakup mebli w kwocie 6.989 złotych, działając na szkodę Biura Handlowego (...) w Ś.

tj. o czyn z art. 18§1 kk w zw. z art. 286§1 kk i art. 270§1 kk w zw. z art. 11§2 kk

VI. w dniu 16 lipca 1998r. w Ś. woj. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej poprzez wprowadzenie przedstawiciela banku (...) S.A. w błąd co do woli i możliwości wywiązania się w całości ze zobowiązania, zawarł umowę kredytu na zakup ratalny samochodu osobowego marki O. (...) nr rej. (...), doprowadzając do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) S.A. O Ś. w kwocie 34.800 zł

tj. o czyn z art. 286§1 kk

VII. w marcu 2001r. w B. w woj. (...), przywłaszczył przekazaną mu na podstawie umowy leasingowej nr (...) koparkę gąsienicową K. KH-01 wartości 40.000 zł, działając na szkodę (...) S.A. w G.

tj. o czyn z art. 284§2 kk

I. T. Ł. uznaje za winnego tego, że w dniu 6 marca 2000r. w W. woj. (...), działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu uzyskania odszkodowania, na drodze Ś.-M. kierował wykonaniem czynu zabronionego w postaci upozorowania zdarzenia – kolizji drogowej – stanowiącego podstawę wypłaty odszkodowania, w ten sposób, że kierujący pojazdem marki F. (...) o nr rej. (...) L. G. (1) wjechał w podstawiony, zaparkowany na poboczu pojazd marki A. (...) o nr rej. (...), użytkowany w tym czasie przez M. D. (1), a następnie wnioskuje o wypłatę odszkodowania, które jednak nie nastąpiło z uwagi na ujawnienie przez Towarzystwo (...) upozorowania zdarzenia w postaci kolizji drogowej, tj. czynu z art. 18§1 kk w zw. z art. 298§1 kk i art. 13§1 kk w zw. z art. 286§1 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 14§1 kk w zw. z art. 286§1 kk w zw. z art. 11§3 kk wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. T. Ł. uznaje za winnego tego, że:

1. W dniu 6 października 1999r. w W. woj. (...), działając w zamiarze, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego, udzielił pomocy M. D. (1) w wyłudzeniu kredytu na zakup telewizora marki P. w wysokości 2.327 zł w ten sposób, że dostarczył mu nierzetelny dokument dotyczący okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania kredytu w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach w należącym do T. Ł. przedsiębiorstwie (...)H., którym to dokumentem M. D. (1) posłużył się ubiegając się o kredyt na zakup telewizora, wprowadzając w ten sposób w błąd przedstawiciela Banku (...) Oddział w G. co do zdolności kredytowej i zamiaru spłaty kredytu, doprowadzając w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez Bank (...) Oddział w G. w wysokości 2.327 zł, tj. czynu z art. 18§3 kk w zw. z art. 286§1 kk i art. 297§1 kk w zw. z art. 11§2 kk,

2. W dniu 12 października 1999r. w W. woj. (...), działając w zamiarze, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego, udzielił pomocy M. D. (1) w wyłudzeniu kredytu na zakup magnetowidu marki P. w wysokości 1762 zł w ten sposób, że dostarczył mu nierzetelny dokument dotyczący okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania kredytu w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach w należącym do T. Ł. przedsiębiorstwie (...)H., którym to dokumentem M. D. (1) posłużył się ubiegając się o kredyt na zakup telewizora, wprowadzając w ten sposób w błąd przedstawiciela Banku (...) S.A. w S. co do zdolności kredytowej i zamiaru spłaty kredytu, doprowadzając do

niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez (...) Bank (...) S.A. w S. w wysokości 1762 zł, tj. czynu z art. 18§3 kk w zw. z art. 286§1 kk i art. 297§1 kk w zw. z art. 11§2 kk,

przyjmując, że czynów tych dopuścił się działając w warunkach ciągu przestępstw i za to na podstawie art. 19§1 kk w zw. z art. 286§1 kk w zw. z art. 11§3 kk w zw. z art. 91§1 kk wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. T. Ł. uznaje za winnego tego, że w dniu 17 maja 2000r. w W. woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, nie mając zamiaru wywiązania się z zobowiązania, wprowadził w błąd przedstawiciela banku (...) S.A. Oddział w O. co do faktycznej strony umowy kredytowej nr (...) na zakup mebli w systemie sprzedaży ratalnej, wskazując J. B. i załączając nierzetelny dokument dotyczący okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania kredytu w postaci nieprawdziwego zaświadczenia o jej zatrudnieniu i zarobkach w Sklepie (...) w M., doprowadził (...) S.A. Oddział w O. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości udzielonego kredytu na zakup mebli przez J. B. w wysokości 3.385,20 zł, tj. czynu z art. 286§1 kk i art. 297§1 kk w zw. z art. 11§2 kk i za to na podstawie art. 286§1 kk w zw. z art. 11§3 kk wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. T. Ł. uznaje za winnego tego, że w dniu 19 kwietnia 2000r. w Ś. woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, kierował wykonaniem czynu zabronionego przez A. B. w ten sposób, że A. B. przedłożyła przedstawicielowi Biura Handlowego (...) w Ś. nieprawdziwe zaświadczenie o zarobkach w firmie (...) w celu uzyskania kredytu na zakup mebli w systemie sprzedaży ratalnej, nie mając zamiaru wywiązania się ze zobowiązania, doprowadzając w ten sposób Biuro Handlowe (...) w Ś. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości udzielonego kredytu na zakup mebli w kwocie 6.989 zł, tj. czynu z art. 18§1 kk w zw. z art. 286§1 kk i za to na podstawie art. 286§1 kk wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

V. T. Ł. uniewinnia od popełnienia czynów opisanych w pkt VI i VII części wstępnej wyroku, tj. występków z art. 286§1 kk i z art. 284§2 kk;

VI. na podstawie art. 91§2 kk łączy oskarżonemu jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone w pkt I, II, III i IV części wstępnej wyroku i orzeka karę łączną roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

VII. na podstawie art. 69§1 kk i art. 70§1 pkt 1 kk (w brzmieniu przed dniem 1 lipca 2015r. na podstawie art. 4§1 kk) zawieszają warunkowo wykonanie kary łącznej na okres próby 3 lat;

VIII. na podstawie art. 72§2 kk zobowiązuje skazanego do naprawienia szkody poprzez zapłatę kwot: 3.385,20 zł na rzecz (...) S.A. Oddział w O., 6.989 zł na rzecz Biura Handlowego (...) w Ś. – w terminie roku i 6 miesięcy od uprawomocnienia się wyroku.

IX. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki poniesione w sprawie w kwocie 400 zł i wymierza mu opłatę w wysokości 300 zł.

Sygnatura akt IIK 232/15

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. D. (1) w trakcie zatrudnienia w firmie leasingowej (...) poznał oskarżonego T. Ł., któremu w ramach swoich obowiązków oddawał w leasing dwa samochody. Pod koniec sierpnia 1999r. M. D. (1) rozpoczął współpracę z oskarżonym T. Ł. załatwił mu mieszkanie na ul. (...) w W., przekazał mu także do użytkowania samochód marki A. (...). Oskarżony zaproponował także M. D. (1), który miał wówczas zarejestrowaną działalność gospodarczą pod nazwą (...), aby prowadził sklep meblowy, na co tenże przystał. Sklep (...) funkcjonował od lutego do lipca 2000r. W sklepie tym zatrudniona była konkubina M. D. (1) A. B., a w czasie jej nieobecności i M. D. ich obowiązki w zakresie prowadzenia sklepu przejmowała ich znajoma D. J..

T. Ł. zajmował się dostawą mebli do sklepu. Większość faktur zakupu wystawiana była na M. D. (1).

Dowód: zeznania świadków:

- M. D. (1) – k. 5-12, 40-43, 73-75, 113, 246-250, 423-424, 429, 434, 438

- A. B. – k. 71-72, 254-255, 425-426, 427, 432, 436

- D. J. – 85-86, 262-263, 325-326, 327-330, (...), (...)- (...)

Faktury zakupu mebli – k. 15-33

W marcu 2000r. oskarżony T. Ł. zawiózł M. D. (1) na teren (...) (...) w W., gdzie wręczył mu kluczyki i dowód rejestracyjny pojazdu marki F. (...) koloru białego o nr rej. (...) i powiedział, że może nim przez jakiś czas jeździć. W dniu 6 marca 2000r. T. Ł. poprosił M. D. (1), aby udał się jego samochodem marki A. nr rej. (...) po L. G. (1) do miejscowości J.. M. D. (1) udał się we wskazane miejsce i razem z L. G. (2) pojechali do W.. Tam M. D. (1) został telefonicznie poinformowany przez oskarżonego, że F. (...) ma przekazać L. G. (1), a sam ma pojechać w kierunku Ś. samochodem marki A., gdzie będzie miała miejsce kolizja drogowa.

Na umówione miejsce przyjechał także oskarżony wraz z dwoma młodymi mężczyznami, w tym z M. C. (1) i wskazał, gdzie ma dojść do kolizji i w jaki sposób. Na trasie M. M. D. miał zaparkować samochód A. nr rej. (...) na prawym poboczu tuż za zakrętem w kierunku Ś., on sam miał udać się za potrzebą do lasu, a w tym czasie L. G. (1) miał nadjechać F. (...) i uderzyć w zaparkowane A.. W taki też sposób przeprowadzono zaplanowane zdarzenie drogowe. Na miejsce wezwano Policję, M. D. (1) przedstawił ustaloną wcześniej wersję zdarzenia, a M. C. (1) wskazał, że to on prowadził pojazd F. (...). Funkcjonariusze Policji ustalili, że to kierujący F. (...) M. C. (1) ponosi odpowiedzialność za zdarzenie drogowe.

Formalnościami dotyczącymi odszkodowania zajął się T. Ł..

M. D. (1) i M. C. (1) udali się także do Towarzystwa (...), aby złożyć wyjaśnienia w sprawie zaistniałej kolizji. Szkada wyceniona została przez Towarzystwo (...) na kwotę 25.706,06 zł.

W lipcu 2000r. M. D. (1) ujawnił agentowi ubezpieczeniowemu, że zaistniała w marcu kolizja drogowa była celowo przygotowana. Na skutek tej informacji oskarżony T. Ł. nie uzyskał wypłaty odszkodowania za uszkodzenia swojego pojazdu marki A..

Dowód: zeznania świadków:

- M. D. (1) – k. 5-12, 40-43, 73-75, 113, 246-250, 423-424, 429, 434, 438

- częściowo M. C. (1) – k. 441-443, 1157

- A. B. – k. 71-72, 254-255, 425-426, 427, 432, 436

- M. F. – k. 98-99

- R. W. – k. 100-101

- M. W. – k. 109-110

- W. K. – k. 260

Kserokopia akt szkodowych – k. 117-158

W październiku 1999r. w związku z trudnościami finansowymi M. D. (1), oskarżony T. Ł. zaproponował mu pomoc w uzyskaniu środków pieniężnych poprzez zakup sprzętu RTV w systemie sprzedaży ratalnej. W tym celu wystawił M. D. (3) nieprawdziwe zaświadczenie o zatrudnieniu w jego przedsiębiorstwie (...)H. i osiągniętych tam zarobkach. M. D. (1) posłużył się tym zaświadczeniem w dniu 6 października 1999r. zakupując na raty telewizor marki P., wprowadzając w błąd przedstawiciela Banku (...) Oddział w G. co do swojej zdolności kredytowej i zamiaru spłaty udzielonego kredytu na zakup telewizora w wysokości 2.327 zł.

Ponownie w dniu 12 października 1999r. oskarżony T. Ł. wystawił kolejne nieprawdziwe zaświadczenie o zatrudnieniu w jego przedsiębiorstwie (...)H. i osiągniętych tam zarobkach przez M. D. (1), którym tenże posłużył się dokonując zakupu w systemie sprzedaży ratalnej magnetowidu marki P. za kwotę 1762 zł, wprowadzając w błąd przedstawiciela Banku (...) S.A. co do swojej zdolności kredytowej i zamiaru spłaty udzielonego kredytu na zakup magnetowidu.

Bezpośrednio po zakupie M. D. (1) wraz z oskarżonym zastawili sprzęt RTV w lombardzie.

M. D. (1) nie spłacał udzielonych kredytów. Jakiegokolwiek wpłaty rat nie dokonał także oskarżony, który obiecywał M. D. (1) pomoc w ich spłacie.

Dowód: zeznania świadków:

- M. D. (1) – k. 5-12, 40-43, 73-75, 113, 246-250, 423-424, 429, 434, 438

- A. B. - k. 71-72, 254-255, 425-426, 427, 432, 436

- K. S. – k. 170

- J. Z. – k. 172

Umowa o kredyt na zakup ratalny towarów z dnia 06.10.1999r. – k. 192-194

Zaświadczenie o zarobkach wystawione dla M. D. (1) – k. 195

Wniosek o udzielenie kredytu na zakup towarów w systemie ratalnym – k. 196

Umowa o kredyt na zakup towarów z dnia 12.10.1999r. – k. 197

Umowa o ustanowienie zastawu – k. 174

W kwietniu 2000r. T. Ł. w związku z problemami finansowymi zwrócił się do M. D. (1) o to, aby wzięła dla niego kredyt. M. D. (1) odmówił, wówczas oskarżony zaproponował, aby taki kredyt wzięła dla niego konkubina M. D. A. B..

W tym celu oskarżony zajął się wszystkimi formalnościami. M. D. (1) wystawił dla A. B. zaświadczenie o zatrudnieniu w jego przedsiębiorstwie (...), co polegało na prawdzie, zawyżając jednakże osiągnięte przez nią dochody do kwoty 950 zł.

T. Ł. zawiózł A. B. do Ś. do Biura Handlowego (...), które udzielić jej miało kredyt na zakup mebli w sklepie (...).

A. B. na polecenie oskarżonego przedłożyła w Biurze Handlowym (...) nieprawdziwe zaświadczenie o zarobkach i nie mając zamiaru spłaty kredytu, doprowadziła kredytodawcę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości udzielonego kredytu w kwocie 6.989 zł na zakup mebli. A. B. nie odbierała mebli. Kredyt nie został spłacony.

Dowód: zeznania świadków:

- M. D. (1) – k. 5-12, 40-43, 73-75, 113, 246-250, 423-424, 429, 434, 438

- A. B. - k. 71-72, 254-255, 425-426, 427, 432, 436

- K. M. – k. 274

Umowa o kredyt bezgotówkowy na zakup artykułów przemysłowych z dnia 19.04.2000 – k. 202, 203

Zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach A. B. – k. 204

Wniosek o udzielenie kredytu – k. 205

Umowa ratalnej sprzedaży kredytowej – k. 206

Faktura VAT – k. 207

W dniu 17 maja 2000r. T. Ł. zwrócił się do D. J., która pomagała przy sprzedaży mebli w sklepie (...), aby wypisała umowę na zakup mebli w systemie sprzedaży ratalnej na nazwisko J. B.. Oskarżony podał D. J. dane kupującej, numer dowodu osobistego, numer PESEL oraz numer drugiego dokumentu tożsamości- prawa jazdy, a także określił przedmiot sprzedaży i przedłożył jej nieprawdziwe zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach J. B. w Sklepie (...) w M..

D. J. wypisała umowę i potwierdziła, za namową oskarżonego, niezgodnie z prawdą, że sprawdziła zatrudnienie klientki. Tak wypełnioną umowę przekazała oskarżonemu T. Ł., który w ten sposób wprowadził w błąd przedstawiciela banku (...) S.A. Oddział w O. co do faktycznej strony umowy na zakup mebli w systemie sprzedaży ratalnej, doprowadzając przedmiotowy bank do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości udzielonego kredytu na zakup mebli w kwocie 3.385,20 zł.

Dowód: zeznania świadków:

- J. B. – k. 48

- D. J. – 85-86, 262-263, 325-326, 327-330, 1154, 1366-1368

- R. A. – k. 90-91

Umowa kredytowa Nr (...) – k. 168

Zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach wystawione dla J. B. – k. 169

W dniu 16 lipca 1998r. oskarżony T. Ł. zawarł z Bankiem (...) S.A. Oddział w Ś. umowę nr (...) o kredyt na zakup środków transportu – samochodu O. (...) w wysokości 55.000 zł. Termin spłaty kredytu ustalono na 25 lipca 2004r.

Tytułem zabezpieczenia wierzytelności Banku oskarżony zawarł umowę przewłaszczenia pojazdu.

Przedmiotowy pojazd umieszczony został w czerwcu 1998r. w komisie samochodowym (...) s.c.” przez W. i D. D., a następnie nabyty przez R.J. (...) s.c., która to spółka pośredniczyła w sprzedaży kredytowej przedmiotowego pojazdu na rzecz oskarżonego.

Ubiegając się o kredyt oskarżony przedłożył do pośredniczącej firmy (...)J. (...) s.c. dokumenty w postaci wniosku kredytowego, rachunek uproszczony zakupu pojazdu O. (...), oświadczenie o stanie technicznym pojazdu podpisane przez s.c. (...), kserokopię dowodu rejestracyjnego poprzedniego właściciela pojazdu, kartę informacyjną kredytobiorcy, oświadczenie o dochodach, ksero deklaracji PIT-5 za czerwiec 1998r., zaświadczenie o nie zaleganiu z podatkiem dochodowym w Urzędzie Skarbowym, zaświadczenie ZUS o braku zaległości w składkach, zaświadczenie o dochodach z Urzędu Skarbowego.

Dokumenty te zostały zweryfikowane przez bank. Oskarżony został także sprawdzony pod kątem zadłużenia w innych bankach. Sprawdzenia te wykazały, że nie figurował jako niesolidny kredytobiorca.

Na podstawie zgromadzonych dokumentów bank ustalił zdolność kredytową oskarżonego, uruchamiając na jego rzecz kredyt w wysokości 55.000 zł na zakup pojazdu O. (...).

Oskarżony początkowo spłacał kredyt terminowo, dokonując do czerwca 1999r. łącznie wpłaty w wysokości 20.200 zł. Brak kolejnych wpłat spowodowany był trudnościami finansowymi oskarżonego.

Ostatecznie oskarżony spłacił całość zadłużenia w kwocie 56.854,18 zł z dniem 26.03.2002r.

W okresie 1998-2002 przeciwko oskarżonemu prowadzono 4 postępowania egzekucyjne. Trzy z nich zostały umorzone na skutek bezskuteczności egzekucji. Kwoty należności głównych z tych postępowań wynosiły – 10.000 zł, 7.592,50 zł i 2.236,26 zł. Należność objęta czwartym postępowaniem – 2.235 zł – została w całości spłacona przez oskarżonego.

Dowód: umowa kredytowa – k. 701-704

Oświadczenie o poddaniu się egzekucji – k. 705

Umowa przewłaszczenia – k. 706-710

Czasowe pozwolenie - k. 712

Wezwanie do zapłaty – k. 713

Wniosek o wszczęcie egzekucji – k. 714-715

Bankowy tytuł egzekucyjny – k. 716

Postanowienie o umorzeniu egzekucji – k. 719

Umowa komisowa – k. 739

Rachunki uproszczone – k. 740, 741

Dokumentacja złożona do banku – k. 783-794

Informacja Komornika Sądowego i wnioski o wszczęcie egzekucji – k. 766-770

(...) SA – k. 1427

Zeznania świadków:

- G. M. – k. 721, 723-724

- B. O. – k. 781-782

Wyjaśnienia oskarżonego - k. 1053-1057, 1184-1186, 1290-1291, 1416

W dniu 10 grudnia 1999r. oskarżony T. Ł. zawarł umowę leasingu operacyjnego z (...) S.A. w G. , której przedmiotem była koparka gąsienicowa (...). Zgodnie z umową wartość jej przedmiotu określona została na kwotę 40.000 zł. Oskarżony zobowiązany był do uiszczania rat leasingowych w wysokości 1584,54 zł.

Oskarżony wpłacił opłatę wstępną od umowy w wysokości 13.429 zł oraz opłatę czynszowa w wysokości 3400 zł.

W związku z zaleganiem z opłatami leasingowymi z dnia 25.10.2000r. (...) S.A. wypowiedziała oskarżonemu umowę leasingu, wzywając go do zwrotu przedmiotu umowy oraz zapłaty kwoty 11.769,93 zł z tytułu zaległych rat.

Oskarżony skontaktował się z leasingodawcą w styczniu 2001r. prosząc o podanie kwoty zaległości z tytułu rat leasingowych, które wynosiły na ten czas ok. 18.000 zł. Oskarżony został wówczas poinformowany o konieczności zwrotu koparki, a dopiero później uregulowania zaległych rat.

Koparka gąsienicowa zwrócona została przez oskarżonego przed dniem 15.11.2002

Dowód: umowa leasingu operacyjnego, aneks do umowy, ogólne warunki i załączniki do umowy – k. 531, 588, 589-590, 591-592

Dowód wpłaty – k. 578

Pismo Futura (...) k. 593-594

Wezwanie do zapłaty – k. 607

Ocena zdolności leasingowej oskarżonego – k. 612

(...) S.A. – k. 1425

Zeznania świadków:

- J. K. – k. 585-586

- J. M. – k. 579-580

- E. W. – k. 623

Oskarżony T. Ł. nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, zaprzeczając, aby upozorował jakąkolwiek kolizję drogową oraz by dysponował pojazdem F. (...). Zaprzeczył także, aby kiedykolwiek prosił A. B. bądź M. D. (1) o zaciągnięcie dla niego kredytu. Przyznał, że być może wystawiał zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach dla M. D. (1), ale jako swojego pracownika, a nie w celu wyłudzenia kredytu.

Oskarżony przyznał także, że zaciągał kredyt na zakup samochodu marki O., ale nie było to oszustwo, ponieważ spłacił część kredytu, a następnie zaprzestał na skutek problemów finansowych. Kredyt ten jednak spłacił w późniejszym okresie, kiedy przebywał w Niemczech.

Odnośnie przywłaszczenia koparki, oskarżony wyjaśnił, że ów przedmiot leasingu zwrócił.

Oskarżony był uprzednio karany.

Wyjaśnienia oskarżonego – k. 1053-1057, 1184-1186, 1290-1291, 1416

Dane o karalności – k. 1384-1386

Sąd nadto zważył:

Dowody zgromadzone w sprawie dały podstawę do uznania winy i sprawstwa oskarżonego T. Ł. w zakresie czynów opisanych w pkt I-V, nie dostarczając takich podstaw co do czynów opisanych w pkt VI i VII części wstępnej wyroku.

Swoje rozstrzygnięcie Sąd oparł na dowodach w postaci zeznań świadków: M. D. (1), A. B., J. B., D. J., M. C. (1) i uzupełniająco M. F., R. W., M. W., W. K., K. S., J. Z., K. M. i R. A., a także dowodach z dokumentów w postaci umów kredytowych, zaświadczeń o zatrudnieniu i zarobkach, dokumentacji szkodowej związanej z kolizją z dnia 06.03.2000r., a w części uniewinniającej przede wszystkim na dowodach w postaci pism Banku (...) S.A. oraz (...) S.A. w G., które potwierdzały wykonanie umów przez oskarżonego, a co za tym idzie nie dawały podstawy do przypisania mu przestępstwa oszustwa i przywłaszczenia mienia.

Odnośnie czynu II i III podstawą do uznania winy i sprawstwa T. Ł. stały się wyjaśnienia M. D. (1) słuchanego w charakterze podejrzanego, w których wskazał, że T. Ł. pomógł mu uzyskać środki pieniężne w ten sposób, że wystawił mu nieprawdziwe zaświadczenia o zarobkach i zatrudnieniu w jego przedsiębiorstwie (...)H., którymi to zaświadczeniami M. D. (1) posłużył się dokonując zakupu w systemie sprzedaży ratalnej najpierw telewizora, a po kilku dniach magnetowidu. Oba sprzęty zostały następnie zbyte przez świadka w lombardzie, co potwierdzili właściciele lombardów K. S. i J. Z.. Co do spłaty kredytów, oskarżony, jak wskazywał M. D. (1), obiecywał mu, że pomoże mu spłacać raty, jeśli świadek nie będzie miał takiej możliwości, czego oczywiście nie uczynił.

Okoliczność zakupu sprzętu RTV przez M. D. (1) posługującego się zaświadczeniami o zatrudnieniu w firmie oskarżonego potwierdziła także A. B. – konkubina M. D. (1), a także D. J., która pracowała w sklepie (...).

Świadek A. B. wskazała także, że oskarżony T. Ł. zaproponował jej, by wzięła kredyt dla niego, na co przystała i zawarła umowę kredytową na zakup mebli w systemie ratalnym z Biurem Handlowym (...). Świadek podała, co potwierdził także M. D. (1), że oskarżony zajął się formalnościami, zawiózł ją do Ś. do siedziby BH (...), a także, że nie spłacał kredytu, do czego się zobowiązał. Świadek K. M. – prowadzący Biuro Handlowe (...) potwierdził, że kredyt udzielony na zakup mebli nie został spłacony.

Okoliczność zawierania kredytów dla T. Ł. i wystawiana przez niego zaświadczeń o zatrudnieniu i zarobkach dla M. D. (1) potwierdziła także świadek D. J., jak wskazano już powyżej. Świadek ta nie знаła szczegółów zawieranych umów, ale wskazała, że oskarżony także jej proponował, aby dokonała zakupu mebli w systemie ratalnym, za co otrzyma stosowne wynagrodzenie, zaś oskarżony zobowiązywał się do spłaty kredytu. D. J. nie przystawała jednakże na takie propozycje. Wskazała jednak, że raz na prośbę oskarżonego T. Ł. wypisała umowę na zakup mebli w systemie ratalnym na nazwisko J. B.. Dane kupującej przekazał jej oskarżony, on także wskazał rodzaj mebli, jakie miała nabyć J. B. i przedłożył jej zaświadczenie kupującej o zatrudnieniu i zarobkach w Sklepie (...) w M.. Na prośbę D. J., która zajmowała się wypisywaniem umów o udzielenie kredytu na zakup mebli w systemie ratalnym, oskarżony przedłożył jej także wymagany numer drugiego dokumentu tożsamości – prawa jazdy – J. B.. Świadek D. J. podała, że była pewna, iż J. B. jest znajomą oskarżonego, ponieważ T. Ł. prosił ją o wypisanie umowy na tę osobę i twierdził, że wszystko jest ustalone i sprawdzone.

Jak wynikało z zeznań świadka R. A., reprezentującego spółkę (...) Sp. z o.o., obsługującą sklep meblowy prowadzony przez M. D. (1) w zakresie kredytowania zakupu mebli, to właśnie sklep przygotowywał umowę kredytową, odbierał zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach klienta i taki komplet dokumentów podlegał sprawdzeniu przez świadka pod względem formalnym.

W istocie zatem sporządzenie przez D. J. umowy kredytowej na zakup mebli przez J. B. było czynnością mieszczącą się w zakresie obowiązków pracownika sklepu. Świadek jednoznacznie jednakże wskazała, że przedmiotową umowę sporządziła na polecenie T. Ł., który dysponował danymi J. B.. To także oskarżony poprosił D. J., aby poświadczyła na przedłożonym jej przez oskarżonego zaświadczeniu o zatrudnieniu i zarobkach J. B., że potwierdziła ów fakt zatrudnienia, co świadek uczyniła.

Słuchana w sprawie J. B. zaprzeczyła, aby kiedykolwiek dokonywała zakupu mebli w systemie ratalnym w sklepie (...) i zaprzeczyła znajomości z T. Ł. bądź M. D. (1). Świadek podała również, że zagubiła swój dowód osobisty w 1997r., a także, że wyjechała z Polski do Anglii w marcu 1999r., a wróciła w sierpniu 2000r. J. B. zeznała, że będąc w Anglii kontaktował się z nią jej ojciec, który poinformował ją, że ktoś wziął na jej stary dowód meble na raty. Po okazaniu świadkowi umowy kredytowej z dnia 17.05.2000r., zaprzeczyła, aby to ona nakreśliła podpis widniejący na tejże umowie.

Z zeznań M. D. (1), A. B., D. J. i J. B. wyłaniał się jednoznaczny obraz zachowań oskarżonego T. Ł.. Zeznania tychże świadków, poza J. B., wskazywały na tożsame okoliczności zawierania umów kredytów na zakup mebli, wystawiania przez oskarżonego zaświadczeń o zatrudnieniu i zarobkach dla M. D. (1). Nie bez znaczenia pozostawała okoliczność, że osoby te współpracowały ze sobą. M. D. (1) prowadził sklep meblowy przy ul. (...) w W., zaś A.

B. i D. J. pracowały w tymże sklepie. Jak wynikało z zeznań M. D. (1), to właśnie oskarżony zaproponował mu prowadzenie sklepu meblowego na co tenże przystał. M. D. (1) bardzo szczegółowo opisał okoliczności nawiązania swojej współpracy z oskarżonym, któremu ufał i przystawał na jego propozycje. M. D. (1) posiadał znaczną wiedzę na temat prowadzonej przez oskarżonego działalności, niejednokrotnie ujawniającej znamiona przestępstw. To obawa przed oskarżonym skłoniła go do ujawnienia okoliczności zawarcia niektórych umów, w tym na zakup przez niego telewizora, magnetowidu i przez A. B. mebli.

Wiedza A. B. co do zakupu magnetowidu i telewizora przez M. D. (1) na podstawie zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach w firmie oskarżonego była oczywista, skoro świadkowie zamieszkiwali wspólnie, prowadzili wspólne gospodarstwo i razem pracowali w sklepie meblowym, współpracując z oskarżonym.

Podobnie odnieść należało się do zeznań D. J., która wskazywała, że M. D. (1) i T. Ł. współpracowali ze sobą; świadek odnosiła wrażenie, że są współwłaścicielami sklepu. D. J. podała, jak już wskazano powyżej, że oskarżony, a także M. D. (1) i A. B. proponowali jej zakup mebli w systemie ratalnym za co miała dostawać określoną kwotę. Potwierdziła fakt, że oskarżony wystawiał dla M. D. (1) zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach, a także, że A. B. wzięła na siebie kredyt, który miał spłacać oskarżony i została z niespłaconym kredytem.

Wszystkie powyższe dowody wskazywały, że świadkowie relacjonowali o tożsamy okolicznościach – zawieranych umowach kredytowych i kwestia ich wiedzy wynikała z prostego faktu, że współpracowali ze sobą, przebywali w tym samym środowisku.

Z tego też powodu zaprzeczanie przez oskarżonego swojemu sprawstwu jawi się jako co najmniej naiwne. Za bezpodstawne uznać należało także jego argumentację, że M. D. (1) pomógł go w sposób świadomy i celowy, ponieważ był dłużnikiem oskarżonego, który miał przekazać mu pieniądze na prowadzenie sklepu. Tymczasem z relacji M. D. (1) wynikało, że prowadzenie sklepu meblowego zaproponował mu T. Ł., który zajmował się dostawą mebli. Świadek dopiero później ustalił, że większość faktur zakupu mebli wystawiane były na M. D. (1), a na części z nich, jak wskazywał świadek, został podrobiony jego podpis. M. D. (1) wskazał również, że w chwili, kiedy T. Ł. podał mu, że jest mu winien 7 lub 15 tys. zł i świadek poprosił o dokładne rozliczenie, oskarżony miał powiedzieć mu, że cokolwiek nie zrobi, to i tak on poniesie konsekwencje. M. D. (1) wystraszył się oskarżonego i to stało się powodem złożenia obszernych zeznań.

Trudno przyjąć za oskarżonym, że relacje M. D. (1) były li tylko próbą pomówienia oskarżonego, skoro korespondowały one z zeznaniami A. B., D. J. i innych świadków, jak choćby właścicieli lombardów, którzy potwierdzili, że M. D. (1) oddał zakupiony sprzęt RTV – telewizor i magnetowid, czy też świadków K. M. z Biura Handlowego (...), potwierdzającego fakt zawarcia umowy kredytowej przez A. B., czy R. A. potwierdzającego okoliczność sporządzenia umowy na zakup mebli w systemie ratalnym na J. B.. Co prawda oskarżony nie zaprzeczał, że do zawarcia takich umów doszło, a jedynie swój udział w tym zakresie, powstaje jednakże pytanie, w jakim celu A. B. czy D. J. miały wskazywać na udział oskarżonego w zawarciu tych umów, skoro i tak same poniosły konsekwencje karne tych czynów. Skoro J. B. nigdy nie zawierała umowy kredytowej na zakup mebli i z całą pewnością nie była znajomą oskarżonego i świadków, to w jaki sposób mogło dojść do sporządzenia umowy na jej nazwisko. Wyjaśnienie tej kwestii przez D. J. było bardzo logiczne, a to, że to właśnie oskarżony przedłożył dane tej osoby, to on wskazał jakie konkretnie meble mają być zakupione i to on przedłożył nieprawdziwe zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach J. B., która przecież nigdy nie pracowała w sklepie spożywczym w M.. To w końcu oskarżony nakłonił D. J. do potwierdzenia zatrudnienia J. B. twierdząc, że wszystko jest sprawdzone. Trudno uznać zatem, że w świetle takich okoliczności przyjąć można by, że oskarżony nie miał jakiegokolwiek udziału w wyłudzeniu przedmiotowego kredytu.

Zdaniem Sądu zeznania świadków były wiarygodne i logiczne. Podobnie jak relacje M. D. (1) – były bardzo szczegółowe, przedstawiały opis wielu różnych sytuacji z udziałem oskarżonego, który był dla niego, czego nie ukrywał, postacią ważną, osobą, która mu pomogła w trudnej sytuacji życiowej i finansowej. Obawy jednakże przed oskarżonym, który, jak podał świadek, groził mu, spowodowały, że zdecydował się na ujawnienie okoliczności zdarzeń.

Analizując zeznania tychże świadków nie sposób było nie zauważyć, że każde z nich miało świadomość nieprawidłowości do jakich dochodziło z udziałem oskarżonego, że chodziło głównie o uzyskanie środków pieniężnych i taki był cel działania oskarżonego.

Trudno przyjąć, że M. D. (1) tak po prostu wymyślił część okoliczności, aby pogrążyć oskarżonego, skoro sam brał udział w tych zdarzeniach i został za to skazany prawomocnie.

M. D. (1) nie ukrywał swojej znajomości i zażyłości z oskarżonym i swojego udziału w przestępczym procederze. Z całą pewnością jego zeznania nie miały na celu pomówienia oskarżonego, ale faktycznego uwolnienia się od niego.

Relacje M. D. (1) stały się także podstawą do uznania winy i sprawstwa oskarżonego w zakresie pierwszego czynu opisanego w części wstępnej wyroku i potwierdzały jednocześnie decyzję świadka o chęci ujawnienia okoliczności sprawczych zachowań oskarżonego.

M. D. (1) w sposób szczegółowy opisał przebieg kolizji z dnia 6 marca 2000r. na drodze M.-Ś., wskazując, że wszystko to zaaranżował T. Ł., który sam wskazał, gdzie ma dojść do kolizji, w jaki sposób mają być ustawione auta. M. D. (1) potwierdził, że oskarżony przekazał mu swój samochód marki A., który miał zostać rozbity w czasie kolizji, a że drugim pojazdem uczestniczącym w zdarzeniu był F. (...), którym kierował L. G. (2) i to on wjechał w zaparkowane A., a prowadzenie którego w czasie zdarzenia przypisał sobie M. C. (1) w relacji przed policją, co zostało zawarte w notatce i za co otrzymał mandat.

Jak wynikało z zeznań świadka W. K., F. (...) należał do niego i został pożyczony przez M. C. (1) i zwrócony przez niego już w stanie uszkodzonym. M. C. (1) miał tłumaczyć świadkowi, że uczestniczył w kolizji drogowej, zaś za rozbicie pojazdu M. C. przekazał mu 500 zł.

Co prawda M. C. (1) nie przyznał się do udziału w upozorowanej kolizji, ale utrzymywał, że to on prowadził F. (...) i to on wjechał w a..

O tym, że dojść miało do kolizji upozorowanej zeznała także A. B., która była świadkiem innej kolizji, także upozorowanej z udziałem M. D. (1), ale miała wiedzę, że tego rodzaju zdarzenie nie było jednorazowe, co zresztą przyznawał także M. D. (1) biorący udział w innych kolizjach tego rodzaju, a także D. J., która podała, że T. Ł. z M. D. (1) kilkakrotnie rozmawiali o tym w jaki sposób rozbić samochody, a co wiązać się miało z uzyskaniem odszkodowania.

Ujawnienie w czasie procedury odszkodowawczej przez M. D. (1), że kolizja z 6 marca 2000 została upozorowana, co ostatecznie stało się podstawą do odmowy wypłaty odszkodowania, świadczyło dobitnie, że M. D. (1) powziął zamiar o ujawnieniu sprawczego procederu.

Świadek M. W. – detektyw ubezpieczeniowy - potwierdził, że M. D. poinformował go o tym, że kolizja była sfingowana. Jak dalej wskazał świadek, on sam analizując uszkodzenia pojazdów doszedł do przekonania, że nie mogły one powstać w takim ich usytuowaniu.

W ocenie Sądu takie zachowanie M. D. (1) wskazywało na jego szczerłość, a zważywszy, że składane przez niego relacje znajdowały oparcie w zeznaniach A. B. i D. J. oraz pośrednio innych świadków wskazanych powyżej, to w przekonaniu Sądu dowody te jako spójne i zbieżne uznać należało za wiarygodne. Tym samym odmówiono wiary wyjaśnieniom oskarżonego uznając, że służyć miały one wyłącznie uniknięciu odpowiedzialności karnej.

Uznając oskarżonego za winnego Sąd uznał, że co do czynu I wyczerpał on znamiona występku z art. 18§1 kk w zw. z art. 298§1 kk i art.13§1 kk w zw. z art. 286§1 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 12 kk.

Co do czynu II i III – wyczerpał znamiona występku z art. 18§3 kk w zw. z art. 286§1 kk i art. 297§1 kk w zw. z art. 11§2 kk, popełnionych w warunkach ciągu przestępstw.

Oдноśnie czynu IV – wyczerpał znamiona występku z art. 286§1 kk i art. 297§1 kk w zw. z art. 11§2 kk i одноśnie czynu V – występku z art. 18§1 kk w zw. z art. 286§1 kk.

Czyn pierwszy polegał na kierowaniu przez oskarżonego wykonaniem czynu zabronionego polegającego na upozorowaniu zdarzenia - kolizji drogowej – stanowiącego podstawę do wypłaty odszkodowania – art. 298§1 kk, a następnie poprzez wnioskowanie o wypłatę odszkodowania usiłowaniu wyłudzenia tegoż świadczenia, co jednak nie nastąpiło w związku z tym, iż Towarzystwo (...) ujawniło fakt upozorowania kolizji drogowej- art. 13§1 kk w zw. z art. 286§1 kk. Skoro kolizja drogowa została upozorowana, to ubieganie się o odszkodowanie na tej podstawie z całą pewnością wyczerpywało znamiona oszustwa, albowiem oskarżony w ten sposób wprowadził w błąd przedstawicieli ubezpieczyciela co do zaistnienia prawdziwego zdarzenia będącego podstawą do wypłaty odszkodowania, a skoro do wypłaty nie doszło na skutek ujawnienia teje okoliczności, oskarżonemu należało przypisać jedynie usiłowanie oszustwa.

Mając na uwadze, że inicjatorem i pomysłodawcą tego procederu był oskarżony i to on zaaranżował całe zdarzenie, on ustalił jego przebieg i uczestników, Sąd uznał, iż należało przypisać mu sprawstwo kierownicze czynu.

Sąd uznał nadto, iż czyn przypisany oskarżonemu stanowił czyn ciągły z art. 12 kk, a co ujęto w kwalifikacji prawnej czynu, albowiem oskarżony de facto działał w wykonaniu z góry powziętego zamiaru jakim było uzyskanie odszkodowania, poprzez podjęcie dwóch zachowań w krótkich odstępach czasu- najpierw upozorowanie kolizji drogowej, a następnie ubieganie się na tej podstawie, jako użytkownik uszkodzonego w wyniku zdarzenia pojazdu, odszkodowania.

Oдноśnie czynów II i III czynność sprawcza oskarżonego polegała na udzieleniu pomocnictwa M. D. (1) do wyłudzenia kredytu na zakup najpierw telewizora, a następnie magnetowidu, poprzez wystawienie mu nieprawdziwego zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach w jego firmie (...)H., w której M. D. (1) w istocie nie był zatrudniony. Takim zaświadczeniem M. D. posłużył się ubiegając się o udzielenie kredytu na zakup sprzętu RTV, wprowadzając tym samym przedstawicieli banków- Banku (...) Oddział w G.- одноśnie zakupu telewizora, oraz (...) Bank (...) S.A. w S. – одноśnie magnetowidu- w błąd co do swojej zdolności kredytowej i zamiaru spłaty kredytu, doprowadzając pokrzywdzone banki do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości udzielonych kredytów.

Mając na uwadze, że przedmiotowe zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach miały zasadnicze znaczenie dla uzyskania kredytu, albowiem to one określały zdolność kredytową M. D. (1), w kwalifikacji prawnej czynu ujęto obok art. 18§3 kk w zw. z art. 286§1 kk także art. 297§1 kk.

Sąd zmienił przy tym w opisie czynu III, iż niekorzystne rozporządzenie mieniem dokonane zostało nie przez firmę (...), ale Bank (...) S.A. w S., ponieważ to bank udzielał kredytu i to on był stroną umowy kredytowej na zakup magnetowidu w systemie sprzedaży ratalnej. Tym samym możliwe było ujęcie w kwalifikacji prawnej tego czynu art. 297§1 kk odnoszącego się do sytuacji wyłudzenia kredytu od banku.

Sąd z kwalifikacji obu czynów, podobnie jak z czynu IV i V, wyeliminował art. 270§1 kk, który odnosić się miał, jak należało sądzić do kwestii wystawienia nieprawdziwego zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach przez oskarżonego. Ta czynność jednakże nie mieściła się w dyspozycji przepisu art. 270§1 kk, który odnosi się do kwestii podrobienia bądź przerobienia dokumentu. Tymczasem zaświadczenie o zatrudnieniu nie zostało przez oskarżonego podrobione ani też przerobione, skoro on sam był jego wystawcą i wystawiał je we własnym imieniu. Dokument ten mieścił się natomiast w kategorii nierzetelnego dokumentu, a zatem nie odpowiadającego rzeczywistości stanowi faktycznemu, o jakim mowa w treści art. 297§1 kk.

W związku z tym, że obu czynów oskarżony dopuścił się działając w ten sam sposób, w krótkich odstępach czasu i nie zapadł wyrok co do któregośkolwiek z tych czynów, to Sąd przyjął, że czynów tych oskarżony dopuścił się działając w warunkach ciągu przestępstw z art. 91§1 kk.

Odnośnie czynu IV, czynność sprawcza oskarżonego sprowadzała się do wprowadzenia w błąd przedstawicieli banku (...) S.A. Oddział w O. co do faktycznej strony umowy kredytowej na zakup mebli w systemie ratalnym oraz zamiaru spłaty kredytu i doprowadzeniu w ten sposób pokrzywdzonego banku do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości udzielonego kredytu na zakup mebli.

Oskarżony T. Ł. posługując się danymi J. B. wskazał ją jako stronę umowy kredytowej, a co ewidentnie stanowiło wprowadzenie w błąd przedstawiciela banku, a tym samym zaciągając kredyt na inną osobę, w sposób oczywisty nie miał zamiaru zaciągniętego zobowiązania spłacić, czym wyczerpał znamiona występku z art. 286§1 kk. Nadto przedkładając zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach J. B. w sklepie spożywczym w M., a który to dokument był oczywiście nieprawdziwy, ponieważ J. B. nigdy nie była zatrudniona w przedmiotowym miejscu, a stanowił dokument o istotnym znaczeniu dla uzyskania kredytu, wyczerpał znamiona występku z art. 297§1 kk.

Odnośnie czynu V, podobnie jak poprzednio czynność sprawcza oskarżonego polegała na kierowaniu wykonaniem czynu zabronionego przez A. B., która za namową oskarżonego wprowadziła w błąd przedstawiciela Biura Handlowego (...) w Ś. co do zamiaru spłaty kredytu udzielonego na zakup mebli w systemie ratalnym, posługując się nieprawdziwym zaświadczeniem o wysokości zarobków w firmie (...) należącym do M. D. (1), doprowadzając w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez Biuro Handlowe (...) w wysokości udzielonego kredytu na zakup mebli. W ten sposób oskarżony wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 18§1 kk w zw. z art. 286§1 kk.

Nie ulega wątpliwości, że A. B. działała za namową oskarżonego, który przygotował wszystkie formalności celem uzyskania kredytu na zakup mebli, zawiózł ją do siedziby kredytodawcy, a faktyczne przysporzenie korzyści miało nastąpić na jego rzecz.

A. B. poza stawieniem się w siedzibie (...) oraz przedłożeniem swoich dokumentów, co oczywiste, i nierzetelnego zaświadczenia o zarobkach wystawionego przez M. D. (1) w celu uzyskania kredytu, nie dokonała żadnej innej czynności.

Z jej zeznań oraz relacji M. D. (1) wynikało jednoznacznie, że oskarżony T. Ł. zwrócił się najpierw do M. D. (1) o wzięcie dla niego kredytu, a gdy ten odmówił, poprosił, aby kredyt taki wzięła właśnie A. B., która na to przystała.

Oskarżony pomimo swojego zobowiązania się do spłacania kredytu, zaniechał wpłaty jakiegokolwiek raty.

Wszystkich zarzucanych czynów oskarżony dopuścił się działając umyślnie i to z zamiarem bezpośrednim. Jego celem działania była chęć osiągnięcia korzyści majątkowej i wszystkie zachowania podejmowane były w sposób świadomy i celowy.

Odnośnie czynów VI i VII Sąd, na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego uniewinnił oskarżonego od popełnienia tychże czynów uznając, iż brak było podstaw do przypisania oskarżonemu winy i sprawstwa w tym zakresie.

Zgodnie z opisem czynu w pkt VI, miał on polegać na tym, że oskarżony poprzez wprowadzenie w błąd przedstawiciela banku (...) S.A. co do woli i możliwości wywiązania się z całości zobowiązania, zawarł umowę kredytu na zakup ratalny samochodu osobowego marki O. (...), doprowadzając do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przedmiotowy bank w wysokości udzielonego kredytu w kwocie 34.800 zł, a zatem na popełnieniu przez T. Ł. przestępstwa z art. 286§1 kk.

W uzasadnieniu aktu oskarżenia oskarżyciel wskazał, że podstawą do przyjęcia winy i sprawstwa oskarżonego była okoliczność, iż w chwili zawarcia umowy kredytowej – 16.07.1998r. oskarżony posiadał już liczne zadłużenia wobec innych wierzycieli, nie miał zatem realnych możliwości wywiązania się z zobowiązania, spłacając tylko część kredytu.

Przypisanie oskarżonemu przestępstwa oszustwa w tym przypadku możliwe byłoby zatem, gdyby ustalić, że w chwili zawierania umowy kredytowej nie miał on zamiaru spłacenia kredytu w ogóle bądź w pełnej wysokości i jednocześnie,

że jego sytuacja majątkowa, a zasadniczo, za aktem oskarżenia, jego zobowiązania, w sposób oczywisty wskazywała, że nie będzie on mógł spłacać rat kredytowych.

Tymczasem z dokumentów zawartych w aktach sprawy wynikało, że oskarżony po zawarciu umowy kredytowej w lipcu 1998r. na kwotę 55.000 zł, do czerwca 1999r. spłacił 22.000 zł, po czym zaprzestał spłaty rat, co sam przyznał w swoich wyjaśnieniach.

Analiza dokumentów skarbowych wskazała, że za rok 1998r. oskarżony wykazał dochód ok. 20.000 zł, przy przychodzie ok. 130.000 zł. Oskarżony z tytułu działalności gospodarczej za rok 1998 nie wykazał straty. Nadto z zeznań świadka B. O. – przedstawiciela Banku (...) S.A. wynikało, że przed udzieleniem kredytu na zakup samochodu O. (...), bank sprawdzał wiarygodność oskarżonego ustalając, że nie jest on odnotowany jako niesolidny kredytobiorca, zaś podstawą do udzielenia kredytu w określonej wysokości była ustalona na podstawie dokumentów zaświadczenia o niezaleganiu w płatności zobowiązań podatkowych oraz informacja o wysokości osiągniętych dochodów - przedłożonych przez oskarżonego, jego zdolność kredytowa. Żaden z dokumentów nie nosił znamion przerobienia, czy podrobienia i wszystkie one wskazywały na faktyczną sytuację majątkową oskarżonego.

Z informacji Komornika Sądowego wynikało, że w okresie 1998-2002, w którym oskarżony zawarł umowę kredytową toczyły się cztery postępowania egzekucyjne przeciwko oskarżonemu, z czego trzy zakończyły się umorzeniem z powodu całkowitej bezskuteczności egzekucji (łącna wartość zobowiązania 19.828,50 zł), a jedna zakończona została spłatą wierzyciela.

Z nadesłanej w dniu 10.05.2016r. informacji przez Bank (...) S.A. wynikało, że oskarżony spłacił zaciągnięty kredyt w całości – 56.854,18 zł w dniu 26.03.2002r., a która to okoliczność ustalona została dopiero w postępowaniu przed Sądem.

Warto w tym miejscu zaznaczyć, że zgodnie z umową kredytową, kredyt udzielony został oskarżonemu na okres od 16.07.1998r. do 26.07.2004r. Co prawda na skutek zaprzestania płatności wymagalnych rat, umowa kredytu została wypowiedziana, jednakże dowody ujawnione przed Sądem nie dawały podstawy do przypisania oskarżonemu winy i sprawstwa w zakresie zarzucanego mu czynu z art. 286§1 kk.

Oskarżyciel bowiem zarzucił T. Ł. konkretne działanie o charakterze oszukańczym, a polegające na wprowadzeniu w błąd co do zamiaru i możliwości spłaty zaciągniętego kredytu.

Jeśli zważyć, że oskarżony w chwili zawierania umowy kredytowej nie wykazywał straty z tytułu działalności gospodarczej, ale dochody, nie zalegał z płatnościami zobowiązań publicznoprawnych, w stosunku do niego prowadzono cztery egzekucje, przy czym co do jednej wierzyciel został całkowicie zaspokojony, a pozostałe na łączną kwotę ok. 20.000 zł, a zatem taką, której nie można uznać za niemożliwą do spłaty, zostały umorzone i spłacił w całości kredyt, to przyjęcie za uzasadnione wprowadzenia w błąd przedstawicieli banku jawi się jako pozbawione podstaw faktycznych. Podkreślenia wymaga, że wszystkie dokumenty, na podstawie których oskarżyciel przyjął faktyczną niemożność i brak zamiaru spłaty całości kredytu – informacja o osiągniętym dochodzie za 1998r., informacja Urzędu Skarbowego o niezaleganiu w płatności zobowiązań podatkowych - były przecież poddane weryfikacji przez bank udzielający kredytu, który na tej podstawie uznał, że oskarżony posiada zdolność kredytową.

Analiza materiału dowodowego nie dała podstaw do przyjęcia, że w chwili zawierania umowy kredytowej na zakup O. (...) oskarżony nie miał zamiaru spłacenia tego kredytu w całości, skoro ostatecznie spłacił go i to jeszcze w czasie prowadzenia postępowania przygotowawczego, a czego nie ustalono.

Wykonanie zobowiązania w całości dowodziło prawdziwości wyjaśnień T. Ł., który podał, że zaprzestał spłaty kredytu z uwagi na trudności finansowe, ale w późniejszym czasie starał się uregulować zobowiązanie wobec banku, co ostatecznie w istocie uczynił.

Samo zaprzestanie spłaty rat kredytowych nie stanowi przecież jedyne dowodu zamiaru oszustwa, albowiem w istocie realna jest sytuacja, w której dłużnik nie ma możliwości wykonania zobowiązania. Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dał podstaw do przyjęcia, że zaprzestanie spłaty kredytu wynikało z oszukańczego zamiaru oskarżonego, a nie, jak twierdził, z jego problemów finansowych. Na takie okoliczności oskarżyciel nie wskazał w uzasadnieniu aktu oskarżenia.

Faktem jest, że oskarżony zaprzestał spłaty kredytu w czerwcu 1999r., po wpłaceniu łącznie 22.000 zł i spłacił całość kredytu, tj. 33.000 zł w marcu 2002r., jednakże okoliczności tej sprawy nie pozwalały na przyjęcie, że zamiarem oskarżonego była spłata jedynie części kredytu. Spłata prawie połowy kredytu w terminie i wykonanie zobowiązania w całości po dwóch latach nie wskazywało w sposób jednoznaczny na sprawczy zamiar oskarżonego.

Zdaniem Sądu wszelkie wątpliwości w tym zakresie rozstrzygnąć należało na korzyść oskarżonego i przyjąć za jego wyjaśnieniami, iż w istocie problemy finansowe uniemożliwiły mu wykonanie zobowiązania terminowo.

W takiej sytuacji można by rozważyć kwestię nienależytego wykonania zobowiązania, a nie wyczerpania znamion oszustwa.

Mając powyższe na uwadze Sąd uniewinnił oskarżonego od popełnienia czynu opisanego w pkt VI części wstępnej wyroku.

Podobnie odnieść należało się do kwestii wyczerpania znamion przez oskarżonego przestępstwa opisanego w pkt VII części wstępnej wyroku, a to czynu z art. 284§2 kk, który polegać miał na przywłaszczeniu koparki gąsienicowej powierzonej oskarżonemu na podstawie umowy leasingu nr (...).

Zgodnie z poczynionymi ustaleniami w sprawie, oskarżony z uwagi na zaleganie w płatności rat leasingowych, zobowiązany został do zwrotu przedmiotu leasingu – koparki gąsienicowej – w marcu 2001r. wobec wypowiedzenia umowy.

W toku postępowania przed Sądem ustalono, co wynikało z pisma (...) S.A. w G., że przedmiot leasingu został zwrócony przez oskarżonego przed 15 listopada 2002r., ponieważ w tym dniu koparka została zbyta na rzecz innego podmiotu. Z uwagi na częściowe zniszczenie dokumentów dotyczących przedmiotowej umowy, niemożliwe było ustalenie dokładnej daty zwrotu koparki, poza ogólnym wskazaniem, że z pewnością przed 15.11.2002r.

W takiej sytuacji nie można było podzielić stanowiska oskarżyciela, że oskarżony wyczerpał znamiona przestępstwa przywłaszczenia rzeczy powierzonej.

Czyn ten polega przecież na takim rozporządzeniu rzeczą powierzoną jak właściciel, poprzez włączenie jej do majątku sprawcy bądź innej osoby i powiększenie w ten sposób stanu posiadania sprawcy lub innej osoby.

Oskarżony nie rozdysonował koparką – przedmiotem leasingu – jak swoją własnością, a brak zwrotu przedmiotu leasingu tłumaczył tym, iż najpierw musiał wpłacić kwotę zaległych rat leasingowych, a dopiero później zwrócić koparkę, a w związku z tym, że nie posiadał środków finansowych, nie mógł wywiązać się z zobowiązania. Oczywistym pozostaje, że zwrot koparki nie mógł być uzależniony od wpłaty rat leasingowych, na co wskazywał także świadek E. W., która potwierdziła, że oskarżony kontaktował się z nią w celu zwrotu przedmiotu leasingu i uregulowania zaległości czynszowych.

Sam fakt braku zwrotu przedmiotu leasingu nie stanowi podstawy do uznania wyczerpania znamion przestępstwa przywłaszczenia, ale najistotniejsza pozostaje kwestia przyczyn braku zwrotu, tj. czy był on wynikiem zamiaru sprawcy włączenia cudzej rzeczy do swojego majątku.

W materiale dowodowym sprawy brak jest bezpośrednich dowodów na taki zamiar oskarżonego, a biorąc pod uwagę, że kontaktował się ze świadkiem w sprawie uregulowania kwestii leasingu i ostatecznie zwrócił koparkę gąsienicową, Sąd przyjął, że nie wyczerpał on znamion przestępstwa z art. 284§2 kk i uniewinnił go od popełnienia tego czynu.

Uznając oskarżonego za winnego zarzuczanych mu czynów Sąd wymierzył mu następujące kary:

- za czyn z art. 18§1 kk w zw. z art. 298§1 kk i art. 13§1 kk w zw. z art. 286§1 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 12 kk, na podstawie art. 14§1 kk w zw. z art. 286§1 kk w zw. z art. 11§3 kk – karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;

- za czyny z art. 18§3 kk w zw. z art. 286§1 kk i art. 297§1 kk w zw. z art. 11§2 kk popełnione w warunkach ciągu przestępstw (pkt II dyspozycji wyroku), na podstawie art. 19§1 kk w zw. z art. 286§1 kk w zw. z art. 11§3 kk w zw. z art. 91§1 kk – 10 miesięcy pozbawienia wolności;

- za czyn z art. 286§1 kk i art. 297§1 kk w zw. z art. 11§2 kk, na podstawie art. 286§1 kk w zw. z art. 11§3 kk – 6 miesięcy pozbawienia wolności;

- za czyn z art. 18§1 kk w zw. z art. 286§1 kk, na podstawie art. 286§1 kk – 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 91§2 kk Sąd połączył orzeczone kary jednostkowe i orzekł karę łączną roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na podstawie art. 69§1 kk i art. 70§1 pkt 1 kk (w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015r.) na okres próby 3 lat.

Zdaniem Sądu orzeczone kary jednostkowe i kara łączna są adekwatne do stopnia społecznej szkodliwości czynów i zawinienia sprawcy.

Nie ulega wątpliwości, że zachowanie oskarżonego uznać należało za naganne, podjęte z niskich pobudek, ukierunkowane wyłącznie na uzyskanie korzyści majątkowej. Okoliczność ta wskazywała, że oskarżony dla zysku gotowy jest dopuścić się przestępstwa, nie bacząc na jakiegokolwiek normy prawne i społeczne. Ta bezrefleksyjność i zachłanność oskarżonego z całą pewnością zasługiwały na karę.

T. Ł. w sposób sprytny i cyniczny wykorzystywał każdą nadarżającą się okazję do zdobycia korzyści majątkowej, co uznać należało za bardzo roszczeniową postawę oskarżonego, bezwzględnie dążącą do powiększenia swojego majątku.

Z tych też względów orzeczenie kary pozbawienia wolności było w pełni uzasadnione.

Sąd uznał jednakże, iż orzekanie kary bezwzględnej w przedmiotowej sprawie byłoby nadmiernie dolegliwą reakcją karną zważywszy na czas popełnienia czynów – 16 lat temu, co powodowałoby, iż wymierzonej kary nie można by uznać za bezpośrednią reakcją na sprawcze zachowanie oskarżonego. Co prawda kara za popełniony czyn jest i powinna być nieunikniona, ale karanie sprawcy po 16 latach od popełnienia czynów karą bezwzględną pozbawienia wolności za przestępstwa przeciwko mieniu, gdzie wartość ogólna szkody nie była duża, zdaje się być zbyt surową.

W ocenie Sądu, biorąc pod uwagę, iż na skutek czynów nie doszło do wyrządzenia szkody na większą skalę, a oskarżony aktualnie prowadzi ustabilizowany tryb życia, mieszka i pracuje w Niemczech i był karany tylko raz w 2006r. , to orzekanie kary o charakterze bezwzględnym nie miało uzasadnienia.

Okres 3 lat próby, na który zawieszono wykonanie kary łącznej, powinien w sposób jednoznaczny zweryfikować postawę sprawcy, dla którego przedmiotowy wyrok będzie z całą pewnością rozliczeniem z przestępczą przeszłością i wielką szansą na prowadzenie uczciwego życia, a z drugiej strony gwarancją, że jakiegokolwiek działanie o charakterze przestępczym spowoduje zarządzenie orzeczonej kary do wykonania.

Mając na uwadze konieczność zadośćuczynienia wyrządzonej szkodzie, Sąd na podstawie art. 72§2 kk zobowiązał sprawcę do naprawienia szkody poprzez zapłatę kwoty 3.385,20 zł na rzecz pokrzywdzonego (...) S.A. Oddział w O. i 6.989 zł na rzecz Biura Handlowego (...) w Ś. – w terminie roku i 6 miesięcy od uprawomocnienia się wyroku.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 627 kpk i art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy o opłatach w sprawach karnych.

z/ odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć Prok. Rej. w W. i obrońcy